

Pátek po 2. neděli adventní

Iz 48,17–19

Tak praví Hospodin, tvůj vykupitel, Svatý Izraele: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, učím tě, abys měl úspěch, vedu tě cestou, kterou máš jít. Kdyby sis hleděl mých přikázání, tvůj blahobyť by (se rozléval) jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny; bylo by jak písku tvých pokolení a potomků z tvého těla jako jeho zrněk. Nebylo by vyhynulo, nebylo by vyhlazeno přede mnou tvé jméno.“

Mt 11,16–19

Ježíš řekl zástupům: „Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a volají na své druhy: 'Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, nařikali jsme, a vy jste neplakali.' Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: 'Je blázen.' Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: 'Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.' Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky.“

Kdyby sis hleděl mých přikázání, tvůj blahobyť by (se rozléval) jako řeka a tvé štěstí jako mořské vlny; bylo by jak písku tvých pokolení a potomků z tvého těla jako jeho zrněk.

Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky.

Ve vztazích mezi mužem a ženou se dnes klade takřka do výlučného popředí vztah citový: pokud trvá cit, je vše v pořádku, jakmile cit pomine, nechce se nám ve vztahu setrvávat, protože nám to nepřináší to, co bychom si přáli. Osobnost člověka však i ve vztazích trvá a je charakterizována v podobě tří nosných sloupů, kterými jsou vedle citu samozřejmě také rozum a dále vůle, u níž bychom se měli zastavit. Důraz na výchovu vůle a sebevýchovu je dnes do značné míry nepopulární, jako bychom se měli v životě řídit hlavně svými city a pocity.

Jitka a Petr Vytrvalí – Pobořený chrám (předmluva PhDr. Jaroslava Šturmy), Paulínky 2015

Nechávám se vést jenom svými city a pocity? Zkouším znovu a znovu sám sebe vychovávat podle Božích přikázání? Neutíkám před vlastní sebevýchovou tím, že „vychovávám“ druhé?